

det, inden denne Sags sidste Behandling ligeledes vil vise sig, at de Fordringer, vi nu gjøre, ingenlunde ere af den Bessaffenhed, at de ikke kunne siges at være fuldkommen indeholdte i Adressen. Gik man ud derover, kunde man med den høitærede Premierminister sige, at man ikke vilde holde, hvad man havde lovet. Jeg troer, at vi skulle vise, at vi ville holde, hvad vi ere gaaede ind paa, og jeg troer, at vi skulle vise, idetmindste skal jeg vise det, at ligesaa vist som jeg holder fast ved, hvad der staaer i Adressen i een Retning, ligesaa vist holder jeg paa, hvad der staaer i Adressen i en anden Retning.

Jeg skal med disse Bemærkninger forlade dette Punkt og blot gjøre opmærksom paa, at jeg i mit første Foredrag, ved ordlydende at oplæse de Uttringer, jeg paaberaabte mig, har viist, at den daværende Ordfører for Adressen har givet en klar Fortolkning af, hvad der i Adressen var fordret med Hensyn til den finantzielle Myndighed, men at jeg troede, at de midlertidige Bestemmelser, som her ere givne, indførte noget ganske Andet. Jeg har viist, at der dengang aldrig var Tale eller Tale om, at et Normalbudget kunde komme frem anderledes end ved Lov. Jeg har Ingen hørt modbevise, at naar denne Forsatning blev til, vilde der udkomme et Normalbudget, som ikke udkommer ved Lov (En Stemme: midlertidigen). Jeg forstaaer ikke den ærede Rigsdagsmands bestandige Udraab om „midlertidig“, og jeg vilde ønske, at han vilde vise os den Tjeneste at give os en fuldstændig Forklaring over, hvad det Ord „midlertidig“ har at betyde; thi jeg forstaaer ikke, hvad det betyder. Ordføreren har dernæst sagt, at Adressens Fordringer vare: fuld besluttende Medvirkning med Hensyn til Statsregnskabet's Afgjørelse; og jeg har viist, at naar Fællesforsatningen bliver gjort gjældende, saaledes som den nu foreligger, faaer den derved tilstedebaldte Repræsentation ikke fuld besluttende Myndighed med Hensyn til dette Punkt; den faaer i denne Henseende slet ingen Myndighed, den faaer kun Lov til at afgive en Betænkning, men Kongen skal approbere Statsregnskabet. Kan Noget være mere modstridende end dette er, saa for-

staaer jeg mig ikke paa, hvad det vil sige, at det Eine strider mod det Andet. Jeg har ogsaa viist, at Forsatningsudkastet ikke giver den allermindste Deel af Lovgivningsmyndighed, og jeg har viist, at det er et Brængebillede af en Folkerepræsentation, som vilde komme frem efter dette Udcast. Den høitærede Cultusminister tog Ordet, idet han sagde, at han vilde imødegaae, hvad der med Hensyn til ham var blevet citeret og yttret; men jeg lyttede og lyttede og ventede, at han vilde komme til, hvad jeg havde fremhævet, og hvad jeg havde viist i Adressen at være i den fuldstændigste Modstrid med det nuværende Udcast, men den høitærede Cultusminister forglemte, at jeg havde talt, han kunde slet ikke erindre, at jeg havde sagt Noget. Jeg vil nu haabe, at vi i en følgende Tid kunne vente at faae Noget at høre derom, og jeg holder mig overbevist om, at den høitærede Cultusminister har den allerbedste Villie til at oplyse mig, naar jeg har feilet; han har tidligere pleiet at have en saa stor Kjærlighed for at forhandle med mig, at jeg er overbevist om, at det ikke er, fordi han savner Lyst til nu ogsaa at tage fat paa mig. Jeg vil derfor ogsaa haabe, at han senere vil tilfredsstille sin Lyst i denne Retning. Det forekommer mig, at han i sit Foredrag idag værdigede Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds (Eschering) saamegen Opmærksomhed, at han endogsaa gik enkelte Aar tilbage for at lede Uttringer op af ham, som skulde anføres; men det Simple, Jævne, som jeg havde holdt mig til, havde han, som sagt, ikke noget Ord at sige til. Jeg havde glædet mig til, at jeg var saa langt tilbage i Rækken af dem, som havde forlangt Ordet, fordi jeg havde ventet, at jeg kunde komme til at takke den høitærede Cultusminister for hans Forklaring; men jeg maa desværre udsætte denne min Tak til en følgende Tid, jeg vil saa maaskee faae Leilighed til at yttre den.

Til Slutningen skal jeg nu ganske kortelig erklære, at da det forekommer mig, at de fleste af de ærede Rigsdagsmænd, som have yttret sig her med Hensyn til Udcastet, synes at foretrække at give et betinget „Ja“, saa